

Arrest

nr. 71 698 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaarde op 23 mei 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 25 mei 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 oktober 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 37 147 van 19 januari 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 19 oktober 2009 ingestelde beroep.

1.4. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 11 maart 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 juli 2010 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekster diende bij faxbericht van 3 september 2010 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.7. Op 5 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de op 3 september 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk werd verklaard.

1.8. Bij aangetekend schrijven van 29 november 2010 diende verzoekster een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 28 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag van verzoekster om tot een verblijf te worden gemachtigd onvankelijk werd verklaard.

1.11. Op 12 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag van verzoekster om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekster op 9 september 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2010 werd ingediend door:

[L., A.] [...]

nationaliteit: Ethiopië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 28.03.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen waarvoor ze medicamenteus behandeld wordt. De evolutie is gunstig.

Mantelzorg is niet nodig en betrokkene kan reizen.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Ethiopië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling/therapie en opvolging beschikbaar zijn in Ethiopië. (zie gesloten omslag en administratief dossier)

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Ethiopië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en therapie in het herkomstland.

Uit het asielrelaas van betrokkene tegenover de asiendiensten (dd 15.06.2010) kunnen we afleiden dat betrokkene nog heel wat familie heeft wonen in Addis Abeba. Ze verklaarde twee volwassen kinderen te hebben die er verblijven in de hoofdstad, alsook een halfbroer en een halfzus. We kunnen dus veronderstellen dat zij kunnen helpen bij het instaan voor eventuele bijkomende financiële hulp.

In de hoofdstad zijn er verschillende organisaties werkzaam in het behandelen van de aandoening waarmee betrokkene kampt. Het aantal hulpverleningsinterventies, maar ook het aantal sites over het ganse land waar die de noodzakelijke behandeling wordt gegeven, is de afgelopen jaren ontzettend gestegen.

Tevens dient er opgemerkt te worden dat zij reeds in het land van herkomst werd behandeld en dit al voor minstens een jaar. (zie administratief dossier). Dit bevestigt enerzijds de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land, anderzijds ook het feit dat betrokkene reeds de weg naar de hulpverlening in het herkomstland heeft gevonden.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Specifieke hulp voor mensen die tot een sociale kwetsbare groep behoren, als bijvoorbeeld zijn, mensen met medische problemen, dragen zij alvast hoog in het vaandel.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 14.02.2011) en ter kennis gebracht op 17.02.2011, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in twee middelen, die samen kunnen behandeld worden, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier”*. Zij betoogt tevens dat de bestreden beslissing is gesteund op onwettige motieven en dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...] In onderhavig geval wordt voldoende aangetoond aan de hand van medische attesten dat verzoekster niet in staat is te reizen.

Daarenboven zou een gedwongen verwijdering fatale gevolgen voor haar hebben, niet alleen omwille van de onbeschikbaarheid van medische zorgen in haar land van herkomst doch ook omwille van de stress en de trauma die met een (mogelijke) verwijderingsmaatregel gepaard zou gaan.

De weigering om haar een (voorlopig) verblijf toe te kennen staat haaks op art. 3 EVRM en alle elementaire humanitaire beginselen.”

“[...] In casu, dient men vast te stellen dat de overheid zowel in haar beslissing als in haar motivering geenszins voldoende rekening houdt met de medische toestand van verzoekster wiens ernstige ziekte, een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maakt.

De motivering van de beslissing is in haar formulering volledig inadequaat.

-Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in de beslissing meermaals wordt herhaald dat de evolutie gunstig is.

De arts-adviseur bevestigt zelf dat het om een niet-geneesbare aandoening gaat. Hoe kan men dan blijven stellen dat de evolutie gunstig is. Het enige wat de medicatie en opvolging kan bewerkstelling is een stabilisering, maar er is geen betere evolutie mogelijk.

Bij de aandoening van verzoekster bestaat de kunst er juist in om de situatie niet te laten verslechteren. Het enigste wat vervolgens mogelijk is, is het stabiel laten blijven van de situatie.

-Vervolgens verschuilt men zich veel te gemakkelijk achter het gegeven dat verzoekster reeds één jaar voor haar aankomst in België behandeld zou zijn geweest in haar thuisland en er nog familie heeft wonen.

Ten eerste beschikt DVZ over geen enkel recent gegeven over de familiale toestand van verzoekster en baseert ze zich op een verklaring van meer dan één jaar geleden. Men kan trouwens niet zomaar verwachten en eisen van familieleden dat zij zullen instaan voor een bepaalde zorg.

Men heeft daarnaast ook geen informatie over de financiële toestand van de kinderen en familieleden, om er zomaar van uit te gaan dat zij financiële hulp zouden aanbieden.

Verwerende partij staat als eerste in de rij om “de hypothese” steeds af te wijzen als niet bewezen en geen middel dat kan worden aangevoerd in betogen. Dan wordt verwacht dat ze dat principe voor haar zelf doortrekt.

Haar theorie is een hypothese en kan dus niet als argument worden aangevoerd.

Wat betreft de behandeling van verzoekster in Ethiopië bevestigt de arts-adviseur zelf dan men over geen enkele informatie beschikt over de gevolgde behandeling in het thuisland.

Er wordt bevestigd dat verzoekster bij de start van haar behandeling in België veel last had van bijwerkingen van de medicatie en de medicatie zelfs niet goed aan sloeg.

Dit is een bewijs van het feit dat verzoekster in haar thuisland nooit heeft genoten van een adequate behandeling. Gelet op de bijwerkingen en haar reactie op de medicatie toont aan dat verzoekster dergelijke behandeling tevoren nooit heeft gevolgd.

Het is niet voldoende te kunnen zeggen dat er een behandeling bestaat, het moet een adequate behandeling zijn.

Verzoekster heeft misschien gedurende een jaar een bepaalde medicatie toegediend gekregen, maar dat was klaarblijkelijk niet de gepaste medicatie gelet op de reactie van verzoekster bij de start van haar behandeling in België.

Zoals hoger gemeld kampt verzoekster ook met andere medische problemen door deze aandoening (ogen) en heeft ze een toegang nodig tot verscheidene medische specialisten.

-Tenslotte wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de situatie van mensen besmet met het HIV-virus in het dagelijkse leven. Mensen worden er gediscrimineerd op de werkvloer en er heerst een bepaald stigma waar patiënten zoals verzoekster onder te lijden hebben.

Deze discriminatie en het stigma hebben soms een invloed op de behandelingsmogelijkheden van de patiënten.

Dit element dient ook te worden beoordeeld om na te gaan of verzoekster een menswaardig leven kan leiden in haar thuisland.

Een eventuele gedwongen terugkeer zou alleszins indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Nochtans is tegenpartij in haar motivering in gebreke gebleven aan te tonen dat zij getracht heeft een juist evenwicht te behouden tussen het streven naar haar doeleinden en de grondrechten van verzoekers.

Uit de inhoud en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de motiveringsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 9ter Vw (in het licht van de voorbereidende parlementswerken) en artikel 3 van het EVRM in onderhavig geval door tegenpartij miskend werden."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde [...], na een grondige studie van de voorgelegde stukken, het advies van de ambtenaar-geneesheer en de beschikbare informatie over het herkomstland, dat de voorwaarden voor art. 9ter Vreemdelingenwet niet werden voldaan.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de stukken aan een gedegen onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld.

Waar verzoekster als het ware poogt te laten uitschijnen dat haar aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd wordt, blijkt afdoende uit de hoger vermelde motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist:

- Dat medische zorgen voor de aandoening beschikbaar zijn in het land van herkomst,*
- en*
- Dat deze medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoekster.*

De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar voorhoudt dat haar aandoening ernstig is - hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist ! - doch dat zij op geen enkele wijze aantoont dat geen medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst.

[...]

Verzoekster maakt noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont zij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

[...]

Verzoekster houdt vooreerst voor dat de beslissing niet afdoende formeel zou zijn gemotiveerd.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, zoals die supra reeds wordt weergegeven.

De overwegingen die, (tezamen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling) de motivering van de bestreden beslissing uitmaken, volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen.

De overwegingen laten verzoekster immers toe om te achterhalen om welke redenen de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid besliste aan verzoekster de machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet te weigeren, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoekster houdt voor dat een positieve evolutie onmogelijk is bij een niet-geneesbare handeling.

De ambtenaar-geneesheer verwees daarbij nochtans uitdrukkelijk naar de door verzoekster zelf voorgelegde attesten, zodat niet kan worden beweed dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij zich ten onrechte zou hebben beroepen op een verklaring van meer dan een jaar geleden, waarbij verzoekster bevestigde dat zij familie zou hebben. Zij stelt dat het hypothetisch mogelijk zou zijn dat deze familie momenteel niet meer zou verblijven in het land van herkomst.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid steunde zich bij het nemen van zijn beslissing op de elementen die hem op dat ogenblik bekend waren. Indien verzoekster over informatie beschikte die kon aantonen dat haar omstandigheden zijn gewijzigd, diende zij die voor te leggen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Ten overvloede dient opgemerkt dat de aanwezigheid van familie in het land van herkomst, slecht één van meerdere redenen was voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid om te besluiten dat medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij heeft uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Verzoekster stelt dat de neveneffecten die zij ondervond bij haar eerste behandelingen in België, aantonen dat de behandeling die zij volgde in Ethiopië niet adequaat zou zijn geweest.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster in het verleden nooit heeft opgeworpen dat haar behandeling in haar land van herkomst inadequaaf was en dat zij hierdoor neveneffecten had ondervonden bij haar behandeling in België. Dit blijkt ook niet uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen, noch uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde diende hier dan ook geen rekening mee te houden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Verzoeksters bewering als zouden deze neveneffecten aantonen dat de in Ethiopië gevolgde behandeling niet adequaat was, schijnen te berusten op een eigen inschatting van verzoekster. Nochtans is verzoekster geen arts. Verzoekster slaagt er dan ook niet in haar beweringen dienaangaande aannemelijk te maken.

Bovendien kan opnieuw worden vastgesteld dat deze kritiek betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer wees immers evenzeer op verschillende rapporten die aantonen dat medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Deze kritiek kan dan ook evenmin worden weerhouden.

Verzoekster stelt tenslotte dat zij waarschijnlijk zou worden gediscrimineerd in haar land van herkomst, omwille van haar ziekte, en dat zij hierdoor geen medische zorgen zou kunnen krijgen.

Het betreft een ongefundeerde bewering, die op geen enkel punt wordt bewezen door concrete gegevens.

Bovendien werd dit punt geenszins aangehaald door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Daarenboven is deze bewering in strijd met de vaststelling dat verzoekster reeds een jaar werd behandeld in haar herkomstland vooraleer zij naar België kwam.

Dit onderdeel van het middel komt ongegrond voor.

Er kan al evenmin sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel:

[...]

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet niet werden vervuld.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.”

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster, om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond is. Er wordt uiteengezet dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat een adequate behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst en dat deze voor haar toegankelijk is. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde stelde dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt op zich niet verhindert dat zij kan reizen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2. In zoverre verzoekster betoogt dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu onderzocht dient te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor in het land van herkomst geen adequate behandeling bestaat waarop hij een beroep kan doen.

Het is niet betwist dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat behandeld wordt. Aangaande deze ziekte stelt verzoekster dat niet kan worden aangenomen dat de evolutie van haar aandoening gunstig zou zijn, nu het een niet-geneesbare aandoening betreft. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 29 juli 2011 baseerde op de door verzoekster bij haar aanvraag gevoegde medische attesten om te besluiten dat de evolutie van verzoeksters gezondheidsproblemen, gelet op de door haar gevolgde medische behandeling, gunstig is. In deze door verzoekster voorgelegde attesten wordt aangegeven dat, ook al is er sprake van een niet-geneesbare aandoening, de gezondheidstoestand van verzoekster kan verbeteren (medische attesten dr. C. D. gedateerd op 17 augustus 2009 en 10 november 2009; medisch attest dr. R. P. gedateerd op 13 januari 2010) en dat de prognose gunstig is (medische attesten dr. C. D. gedateerd op 17 augustus 2009 en 10 november 2009: *"pronostic vital? Bon si traitement à vie"*; medisch attest dr. R. P. gedateerd op 13 januari 2010: *"satisfaisant"*; medisch attest dr. R. P. gedateerd op 22 november 2010: *"favorable"*; medisch attest dr. R. P. gedateerd op 16 augustus 2011: *"tout à fait favorable"*) indien de levenslang vereiste behandeling goed wordt gevolgd. Het gegeven dat verzoekster lijdt aan een ernstige, niet-geneesbare aandoening sluit bijgevolg, gelet op de door haar aangebrachte stukken, niet uit dat mits levenslange medische behandeling de medische situatie gunstig kan evolueren en de levensverwachting van verzoekster goed is.

De vraag stelt zich vervolgens naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling voor verzoeksters ziekte in haar land van haar herkomst en, indien deze aanwezig is, naar de toegankelijkheid van deze behandeling voor verzoekster.

De stellingname van verweerder dat de voor de ziekte van verzoekster noodzakelijke medicatie, behandeling/therapie en opvolging beschikbaar zijn in haar land van herkomst vindt steun in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 juli 2011. In dit advies, dat tevens ter kennis is gebracht van verzoekster, wordt – met bronvermelding – gedeuid dat AIDS-behandeling in Ethiopië beschikbaar is, er artsen zijn gespecialiseerd in de behandeling van de ziekte, labo-opvolging mogelijk is en aidsremmers beschikbaar zijn. Tevens wordt gesteld dat schildklierhormoon voorkomt op de lijst van essentiële geneesmiddelen van Ethiopië. Verzoekster betwist deze vaststellingen op zich niet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer aangaf niet over informatie te beschikken inzake de precieze behandeling die verzoekster voor haar komst naar België gedurende een bepaalde periode kreeg – buiten het gegeven dat verzoekster een anti-virale therapie volgde – laat derhalve niet toe te besluiten dat zij in Ethiopië niet de vereiste medicatie en zorgen kan krijgen. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat uit het gegeven dat zij bij de start van haar behandeling in België veel last had van bijwerkingen van de medicatie en dat de haar toegediende medicatie niet goed aansloeg noodzakelijkerwijze volgt dat zij in haar land van herkomst geen adequate behandeling heeft genoten. Haar stelling vindt immers geen steun in de door haar aangebrachte medische attesten of in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster toont verder niet aan dat bepaalde fysieke klachten die zij ondervindt als gevolg van haar aandoening, zoals problemen met haar ogen, een verdere (gespecialiseerde) behandeling vereisen.

Wat de toegankelijkheid van de voor verzoekster noodzakelijke medicatie en medische behandeling en opvolging in haar land van herkomst betreft stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster in het kader van haar asielrelaas aangaf twee volwassen kinderen te hebben die verblijven in de hoofdstad Addis Abeba, alsook een halfbroer en een halfzus, en dat zij kunnen helpen instaan voor eventuele bijkomende financiële hulp. Er wordt tevens gesteld dat in de hoofdstad verschillende organisaties werkzaam zijn die kunnen instaan voor de behandeling van de aandoening van verzoekster en dat het aantal hulpverleningsinterventies, alsook het aantal sites in het hele land waar de noodzakelijke behandeling wordt gegeven, de afgelopen jaren zeer sterk is gestegen. Er wordt daarnaast opgemerkt dat verzoekster reeds werd behandeld in het land van herkomst, en dit gedurende ten minste één jaar, en dat hieruit blijkt dat de vereiste medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat verzoekster haar weg naar de hulpverlening in haar land heeft gevonden. Tot slot wordt aangegeven dat verzoekster een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration, dat ondersteuning biedt aan mensen die terugkeren naar hun land van herkomst en waarbij specifieke hulp wordt verleend aan mensen die tot een kwetsbare sociale groep behoren, zoals mensen met een medische aandoening. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder op grond van de totaliteit van voormelde gegevens besloot dat de vereiste medische

zorgen voor verzoekster toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Door erop te wijzen dat verweerder zich onder meer steunde op verklaringen die zij meer dan één jaar geleden aflegde toont verzoekster niet aan dat verweerder zich baseerde op onjuiste of achterhaalde gegevens. De Raad merkt verder op dat het niet kennelijk onredelijk is te verwachten van verzoeksters meerderjarige kinderen, halfbroer en halfzus dat zij indien noodzakelijk verzoekster bijstaan door het verlenen van eventuele bijkomende financiële hulp. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet tot voormelde familieleden kan wenden. Verweerder verwees bovendien ook naar het gegeven dat verzoeksters aandoening gedurende minstens één jaar behandeld werd in haar land van herkomst, waaruit volgt dat zij toegang had tot medische zorgen. Verzoekster licht op geen enkele manier toe waarom dit thans niet meer mogelijk zou zijn. Ten overvloede moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij voor haar reis naar België 65000 Ethiopische Birr betaalde, zodat ook niet blijkt dat zij onvermogen is.

Verzoekster betoogt verder nog dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de discriminatie van en het stigma dat rust op mensen besmet met het HIV-virus in hun dagelijkse leven. De Raad stelt vast dat verzoekster met voormeld betoog, dat zij pas voor het eerst aanvoert in haar inleidende verzoekschrift, niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing dat er een adequate behandeling voor haar aandoening beschikbaar is in haar land van herkomst en dat deze voor haar toegankelijk is, onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekster verwijst weliswaar naar een tussen april 2001 en september 2003 gevoerd onderzoek door het ICRW over onder meer discriminatie in Ethiopië, Tanzania en Zambia, doch laat na de concrete bevindingen van dit onderzoek te voegen bij haar verzoekschrift. Zij maakt evenmin aannemelijk dat een onderzoek dat meer dan acht jaar geleden werd uitgevoerd heden nog een actualiteitswaarde heeft. Tevens voegt zij een algemeen verslag afkomstig van de website <http://www.avert.org> inzake voormeld thema, doch dit verslag heeft geen betrekking op een specifiek land en behandelt de problematiek van discriminatie van bepaalde groepen in het algemeen. Het verslag leert de Raad bovendien dat zelfs binnen landen de reacties zeer sterk kunnen verschillen tussen individuen en groepen van mensen. Verzoeksters stelling dat het stigma en de discriminatie waarmee de ziekte HIV/AIDS kan gepaard gaan *“soms een invloed heeft op de behandelingsmogelijkheden van de patiënten”* wordt op geen enkele wijze in een van de door verzoekster gevoegde stukken concreet besproken voor wat betreft Ethiopië. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van discriminatie of ver doorgedreven stigmatisering geen toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen. Zoals reeds gesteld werd verzoekster bovendien reeds voor haar komst naar België behandeld in haar land van herkomst en toont zij niet aan dat deze behandeling niet adequaat was.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een kennelijke beoordelingsfout, *“onwettige”* motivering of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.3. Waar verzoekster verder verwijst naar een schending van het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening gehouden dient te worden met alle elementen van het dossier”* kan uit haar uiteenzetting afgeleid worden dat zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wenst aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

4.3.4. De Raad stelt verder vast dat verweerder – bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – in concreto is nagegaan of er voor verzoeksters aandoening een adequate medische behandeling en opvolging voorhanden is in haar land van herkomst en of deze voor haar

toegankelijk is. Hij oordeelde dat dit het geval was en besloot dan ook dat er geen bewijs aanwezig was dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder geen juist evenwicht heeft betracht tussen enerzijds “*het streven naar haar doeleinden*” en anderzijds verzoeksters grondrechten. Een miskenning van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.3.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient, met verwijzing naar voorgaande bespreking van de andere onderdelen van het middel, herhaald te worden dat een arts vaststelde dat verzoekster voor de verdere opvolging en behandeling van haar pathologie in Ethiopië terecht kan en dat de voor verzoekster vereiste medicatie er voorhanden is en verweerder tevens duidde dat verzoekster er toegang toe kan krijgen. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij aan de hand van medische attesten voldoende heeft aangetoond dat zij niet in staat is om te reizen. Uit de door verzoekster bij haar aanvraag gevoegde medische attesten blijkt immers dat een van de artsen die verzoekster heeft geraadpleegd uitdrukkelijk aangaf dat zij wel degelijk kan reizen en dat de andere arts geenszins aangaf dat verzoekster niet zou kunnen reizen, doch slechts stelde dat hij onvoldoende kennis heeft over verzoeksters land van herkomst om te beoordelen of zij daarnaar kan terugkeren. Verzoekster voert verder nog aan dat een mogelijk gedwongen verwijderingsmaatregel gepaard kan gaan met stress en met een “*trauma*”, doch de Raad wijst erop dat verzoekster steeds de mogelijkheid heeft om vrijwillig gevolg te geven aan het eerder aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK